

РЕШЕНИЕ

№ 1542

гр. София, 15.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 12.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8674** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Т. Н. С., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. И. Ю. от САК и адв. Г., срещу Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи –В. /ОДМВР-В./, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в периода от 04.04.2023 г. до 08.11.2023 г., в размер на 30 000 лв., ведно с лихва върху главницата, считано от 08.11.2023 г. до окончателното изплащане.

В исковата молба се твърди, че със Заповед за № 23-0288-000075 от 04.04.2023 г. на ищецът са причинени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени от него унижение, неудобства, нарушаване на чувството му за справедливост, които му причинили психически стрес и дискомфорт. Посочено е, че повече от 7 месеца, без никаква вина, ищецът е бил лишен от право да управлява МПС, което довело до сериозна промяна в неговия личен живот, а именно – изпаднал в състояние на безнадеждност и депресия, сънят му се нарушил, загубил желание да контактува с околните и бил потиснат. Твърди се, че описаните състояния продължили до отмяната на заповедта. На следващо място се твърди, че ограниченията, настъпили след издаване на отменената заповед, принудили ищеца, който е лице в напреднала възраст, да обяснява на близките си, че не употребява наркотици, както и какви са причините за търпените към момента на действието на заповедта ограничения.

В съдебно заседание, ищецът чрез адв. Ю., поддържа исковата претенция в пълния й размер и претендира присъждане на разноски, съгласно представен списък. Излага

становище, според което твърденията в исковата молба са установени от събраните писмени и гласни доказателства по делото, поради което счита искът за доказан по основания. По отношение на предявения размер, намира същия за справедлив и моли да бъде уважен в цялост, с оглед конкретния случай, вид и характер на претърпените неимуществени вреди от незаконосъобразния акт на ответника.

Ищецът, чрез адв. Г., моли при постановяване на съдебното решение и при приложение на критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД, съдът да съобрази дългия период, през който ищецът е бил лишен от възможността да управлява МПС и срамът, който е изпитал вследствие на незаконосъобразната ПАМ, която е взета спрямо него. Сочи, че лишаването на лицето от възможността да се придвижва, ограничава правото му на труд, което му е гарантирано от Конституцията. Счита, че от свидетелските показания безспорно е установено, че ищецът е бил преместен на друга длъжност, свързана с охраната на склад - нещо, което е необичайно за него, предвид обстоятелството, че почти през целия си живот ищецът е бил шофьор. Моля съда да вземе предвид и обстоятелството, че ограниченото право на движение на ищеца е засегнало и трети лица - негови близки, а именно роднини, внуци, които той извън работното си време е превозвал с автомобил от училище, от вкъщи и обратно. Обобщава, че неимуществените вреди и страданията, които е изпитал ищецът са както в службата му, така и в семейния и в личния му живот и това е довело до съществено разстройване на неговите ежедневие и бит, поради което исковата претенция следва да бъде уважена в пълен размер.

Ответникът - Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи –В. не изпраща процесуален представител. По делото е депозирано становище от, упълномощената /л.60/ гл. юрк. П., с което оспорва исковата молба. В същото е посочено, че след отчетената положителна проба с техническо средство, сочещо наличие на наркотични вещества, единственото възможно поведение на полицейските служители е било да приложат закона в цялата му строгост. Отделно от горното, е посочено, че отмяната на административен акт по своята същност представлява репарация и прилагане на справедливост за възстановяване на нанесените с него вреди. В тази връзка са изложени аргументи, че не следва след отмяна на административен акт всеки път да се търси материална удовлетвореност, а само в случаите, в които има доказани вреди, тъй като в противен случай би довело до несправедливо облагодетелстване.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковата претенция. По отношение на нейния размер, счита същия за прекомерен, но предлага искът да бъде уважен.

Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав, след като се запозна с приетите по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено следното, от фактическа страна:

От Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 865914 на полицейски орган при ОДМВР-В., РУ К. /л.9 от адм. дело №4744/2023 г./установил по време на оглед след възникнало ПТП, че на 04.04.2023 г., около 15:40 ч., в [населено място], по ул. Г. Д., на около 500 метра от табела за край на населеното място /с. Бутан/, с посока на движение към [населено място], Т. Н. С. /участник в ПТП/, на 63 г., ЕГН [ЕГН], като водач на товарен автомобил марка „Рено Мастер“, рег. [рег.номер на МПС], собственост на „ЕН ТИ ЕС К.“, управлява след употреба на наркотични вещества или техни аналози, наличието на които било установено с

Drugtest 5000, ARJF-0011, който отчетел положителна проба за употреба на кокаин и бензодиазепини – нарушение на чл.5, ал.3, т.1, предл. 2 от ЗДвП. Издаден бил талон за изследване № 070803 за Център за спешна медицинска помощ – [населено място]. Били иззети СУМПС284388171 и контролен талон №[ЕИК].

Въз основа на така съставения АУАН от 04.04.2023 г. е издадена Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 23-0288-000075 от 04.04.2023 г. на началника на РУ към ОДМВР В., РУ К. /л.7/, с която на ищеца, на основание чл.22 от ЗАНН и чл.171, т.1 ,б.“б“ от ЗДвП е наложена ПАМ „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК], но за не повече от 18 месеца“. Заповедта е връчена на 15.04.2023 г.

На 05.04.2023 г., Т. Н. С. се подложил на химическо изследване в Клиниката по съдебна медицина и деонтология към УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, за резултатите от което е издаден Протокол № 4/2023 г. /л.20/. Видно от отразеното в протокола, от ищеца са взети проби кръв и урина с методите на газова хроматография и имунохроматографски методи, от които не се доказало наличие на алкалоиди /синтетични наркотични вещества, стимуланти, седативи и производни на опиума/, бензодиазепинови лекарствени средства, барбитурати, трициклични антидепресанти, фентиазинови лекарствени средства. Посочено е, че пробата кръв е изпитана с имунохроматографски тестове за наличие на морфин, кокаин, амфетамин, метамфетамин, тетрахидроканабиноли, бензодиазепинови лекарствени средства, метадон, барбитурати, трициклични антидепресанти, б-моноацетилморфин, екстази, синтетични канабиноиди, като са били отчетени отрицателни резултати. посочено е също, че пробата урина е изпитана с имунохроматографски тестове за наличие на морфин, кокаин, амфетамин, метамфетамин, тетрахидроканабиноли, бензодиазепинови лекарствени средства, метадон, барбитурати, трициклични антидепресанти, екстази, синтетични канабиноиди, оскикодон, фентанил, трамадол, кетамин, пропоксифен, като резултатите са отчетели отрицателни резултати.

С писмо, рег. № 288ДП-177/05.04.2023 г. /л.55/, разследващ полицай от РУ К. към ОДМВР - В. е информирал Районна прокуратура - В. за образуваното по отношение на Т. Н. С. досъдебно производство по реда на чл.343б, ал.3 от НК /л.55/.

Не е спорно между страните, а и от представените по делото доказателства е видно, че Заповед № 23-0288-000075 от 04.04.2023 г. на началника на РУ към ОДМВР В. е отменена с решение № 6776 от 08.11.2023 г. по адм. д. № 4744/2023 г. по описа на Административен съд - София, влязло в сила като необжалваемо /л.8/.

В хода на съдебното производство са изслушани показанията на свидетеля Б. Д. С. – съпруга на Т. С..

Разпитана, св. С. споделя, че знае за случая, когато на Т. му било отнето свидетелството за управление на МПС. Споделя, че той работи като търговски представител на фирма, която се занимава с пласмент на строителни инструменти, във връзка с което обикаля цялата страна и почива само в понеделник. Уточнява, че работата на ищеца е свързана изцяло с шофиране на автомобил. Спомня си, че шофьорската книжка на съпруга ѝ била отнета, на 04.04.2023 г. и му била върната през м. ноември, 2023г. Свидетелят твърди, че описаните обстоятелства повлияли на работата на ищеца, тъй като не можел да си изпълнява задълженията. Споделя също, че като човек на 66 г., ищецът се почувствал много унижен и много засрамен от това, че книжката му била отнета за наркотици. В тази връзка си спомня, че по негова самоинициатива, ден след като му взели книжката, си направил тест в „А. болница“.

Споделя, че резултатите от теста излезли за 1 седмица с отрицателен резултат. За състоянието ма ищеца твърди, че бил много зле психически през цялото време и до момента не може да се отърси от преживяното. Твърди, че този случай повлиял на ищеца и в отношенията му със семейството - затворил се и се срамувал от внука си. Споделя, че на ищеца се налагало да взема внука си от училище и той го разпитвал защо не идва с колата, а идва с метрото, на когото не знаел как да обясни, защото нищо не коментирал по този въпрос. Спомня си, че Т. не можел да спи много, отделил се в самостоятелна стая. Споделя, че имат тристаен апартамент. Не знае дали в приятелски кръг на ищеца е имало подигравки, но специално между колегите нямало. Уточнява, че в този период, ищецът не поддържал почти никакви контакти с приятели, а преди това поддържал. Обобщава, че отнемането на книжката се отразило най-вече на отношенията във фирмата, в която работи като на практика не можел да си извършва трудовите задължения в провинцията. В тази връзка започнал работа като складов работник в [населено място]. Свидетелят категорично заявява, че Т. никога не е употребявал наркотици, както и че не знае за какви наркотици ставало въпрос, защото той почти нищо не й споделил. Отрича да е виждала тестовите. Споделя, че ищецът приема лекарства за високо кръвно. Поддържа, че ищецът се срамувал не само от внука си, но и от другите хора. Твърди, че Т. не е споменавал защо му била отнета книжката, само най-близките му знаели, не поддържал никакви контакти с приятелите си. Споделя, че притесненията, които изпитал ищеца, вследствие отнемане на книжката, се отразили на здравословното му състояние. Споделя, че непрекъснато бил с високо кръвно, даже веднъж имал кръвотечение от носа от кръвното като предполага, че това е вследствие от притеснението. Твърди, че преди отнемането на книжката, ищецът обичал да се събира с приятели, ходел на гости, гостували му къщи. Споделя, че имат двама сина, с които ищецът поддържал контакти, но след отнемане на книжката му, той ограничил абсолютно всякакви контакти и с тях.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предявеният иск е процесуално допустим – претендира се обезщетяване на неимуществени вреди, настъпили в резултат на отменена като незаконосъобразна Заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от началника на РУ към ОДМВР В., РУ К..

Съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите – ОД на МВР - В..

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за дейност на ответната администрация, следва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с

противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В случая е налице незаконосъобразна заповед, отменена по съдебен ред.

Относително останалите елементи от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ – неимуществени вреди и причинна връзка с отменената заповед, съдът кредитира свидетелските показания на свидетеля С., от които може да се заключи за негативните изживявания на ищеца.

Според свидетелските показания, вследствие на наложената ПАМ за ищеца, за него настъпили неблагоприятни последици свързани с преустановяването на работния му процес като шофьор, както и в отношенията му с близките, породени от положителния тест за наркотици. В периода от издаване на отменената заповед до момента, свидетелят определя състоянието на съпруга си като негативно, споделя, че същият се затворил в себе си и имал проблеми с кръвното. Споделя, че ищецът работел като търговски представител на фирма, която се занимава с пласмент на строителни инструменти, във връзка с което се налагало да обикаля цялата страна, а след отнемане на СУМПС се наложило да работи като складов работник. Освен горното, свидетелят споделя, че ищецът имал ангажимент да води и взема внука си от училище, което обикновено правел с автомобил. В тази връзка, въпросите на детето защо вече не ползва автомобил, създали у ищеца допълнително напрежение, тъй като не обичал да говори за случилото се.

Съдът, предвид разпоредбата на чл.172 от ГПК, отчита че свидетелските показания са снети от близък роднина /съпруга/ и е възможна заинтересованост, но възприемайки ги непосредствено и в съвкупност с останалите данни по делото доказателства намира, че същите в дадена степен са обективни и даващи представа за положението на Т. С. през исковия период.

Ето защо, съдът отчита, че въпреки преустановяването на работния процес като „шофьор“, ищецът не е останал без работа – продължил е да работи, но като складов работник, следователно не е останал без доход през исковия период. На следващо място, от свидетелските показания се установи, че не е имало укорително отношение към него, както от колеги, така и от приятели, защото не общувал с тях. По отношение на твърдението, че ищецът се затворил в себе си, не обичал да говори за причината, поради която му отнели временно СУМПС, видно от представения по делото протокол за химическо изследване и коментиран от свидетеля резултат от него, отрицателният резултат от същия е станал известен на ищеца една седмица след проведеното изследване на 05.04.2023 г. /около седмица след отнемане на СУМПС/. От горното следва, че ищецът е могъл да обясни, че се касае за невалиден/неточен тест, както е посочил и в жалбата си срещу процесната заповед, подадена на 02.05.2023 г. По делото са представени доказателства, от които е видно, че тестването на ищеца за употреба на наркотици от служители на ответника е извършено по повод реализирано между него и друго лице ПТП. Ето защо, съдът счита за недоказано обстоятелството, поради което ищецът е изпитвал така описаните и споделени от свидетеля дългосрочни /до момента/ психо-емоционални състояния– дали същите са

вследствие на реализираното ПТП или вследствие на отчетения неверен резултата за наличие на наркотици.

От изложеното съдът приема, че в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с наложената на ищеца на 04.04.2023 г. ПАМ са следните негативни последици: унижение, психически стрес и временно преустановяване на работата като „шофьор“, през който период е логично ищецът да е изпитвал притеснение в продължение на около седем месеца до момента на отмяната на заповедта. Съдът приема, че такова състояние е възможно и често наблюдавано при лица, уличени в деяние, което не са извършили и/или към което не са били съпричастни, поради което кредитира описаните емоции на ищеца, навеждащи на горните емоционални състояния, изпитани вследствие от наложената ПАМ. Независимо от това, съдът отчита, че ищецът не е останал без работа в този период.

По изложените съображения, съдът приема за доказани елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства установява по категоричен и безпротиворечив начин житейски логичните твърдения в исковата молба за изпитани негативни емоции от оставането на ищеца без СУМПС и усилията, положени за опровергаване на първоначално установения резултат при направената му проверка на 04.04.2023 г. Притесненията му са били особено интензивни в период от около една седмица – до излизането на отрицателния резултат от кръвните тестове. До 08.11.2023 г. ищецът не е могъл да упражнява професията си като „шофьор“, въпреки че не е останал без работа.

Размерът на обезщетението според чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда по справедливост. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

Съдът съобразява, че по повод отменената заповед за отнемане на СУМПС, ищецът е изпитал интензивен стрес и притеснения в продължение на една седмица. За период от 7 месеца не е могъл да упражнява професията си като „шофьор“, поради оставането му без СУМПС. Въз основа на съвкупната преценка на доказателствата по делото съдът приема, че в рамките на целия исков период от 04.04.2023 г. до 08.11.2023 г. емоционалното състояние на ищеца се е влошило, ограничил обществените си и професионални контакти, като особено интензивни претърпените болки и страдания са били през първата една седмица. При определяне на обезщетението, което да репарира

причинените неимуществени вреди на ищеца, следва да се отчетат характерът и степента на увреждането, начинът и обстоятелствата, при които е получено, продължителността и интензитетът на въздействие чрез предприетите незаконосъобразни правни актове и действия на ответната страна, комплексният ефект на всички тези действия върху ищеца, общественото и социалното му поведение и положение, като се съобрази и че неговият размер не следва да бъде източник на обогатяване на пострадалия (така решение № 532 от 24.06.2010 г. по гр. д. № 1650/2009 г. на ВКС, решение № 356 от 9.12.2014 г. - по гр. д. № 2946/2014 г. на ВКС, решение № 28 от 6.02.2018 г. по гр. д. № 1639/2017 г. на ВКС и др.). Съдът съобразява и решения по идентични казуси, както следва: Решение № 10491 от 01.11.2023 г. по адм. д. № 7055/2023 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 лв. за незаконосъобразно отнемане на СУМПС в периода от 09.01.2022 г. до 04.04.2022 г.); Решение № 11071 от 13.08.2020 г. по адм. д. № 10026/2019 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 лв. за незаконосъобразно отнемане на СУМПС в периода от 06.06.2017 г. до 23.04.2018 г.); Решение № 14581 от 04.12.2014 г. по адм. д. № 3595/2014 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 лв. за незаконосъобразно отнето СУМПС).

При съобразяване с цитираната съдебна практика и спецификите на случая, свързани с професионалната дейност на ищеца, като съобразява и, че все пак същият не е останал без доходи, но е имал интензивни душевни терзания в продължение на една седмица до излизане на отрицателен кръвен тест, но и след това – до отмяната на Заповед № 23-0288-000075 от 04.04.2023 г. на началника на РУ към ОДМВР В., съдът намира за справедливо обезщетение на претърпените от него неимуществени вреди, които са в пряка и непосредствена причинно следствена връзка с отменената като незаконосъобразна заповед, сумата в размер на 500 лв., като за разликата до предявения размер от 30 000 лв. искът следва да бъде отхвърлен.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено в т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.д. №3/2004 г. на ОСГК на ВКС, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове. Ето защо претендираното обезщетение следва да се присъди със законната лихва, считано от 08.11.2023 г. до окончателното му изплащане, както е и поискано.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените разноски за държавна такса и за адвокатско възнаграждение съразмерно уважената част от иска. Видно от приложените пълномощни /л.6, л.45/, адв. Ю. и адв. Г. са оказали безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. ал. 2 ЗА, Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати на ищеца възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Ето защо, разноски в производството по

ЗОДОВ са дължими само за един адвокат, поради което ОДМВР В. следва да бъде осъдено да заплати възнаграждение за един адвокат в размер на 44.16 лева, съразмерно уважената част от иска, определена по реда на основание чл. чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗА, вр. чл. 7, ал. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и 0.16 лева в полза на ищеца за заплатена държавна такса, съобразно уважената част от иска.

На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от иска, но след като такова искане не е направено, съдът не е властен да се произнесе по този въпрос.

Воден от горното Административен съд – София град, I-во отделение, 21-ви състав,

РЕШИ :

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи –В., да заплати на Т. Н. С., ЕГН [ЕГН], на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 лв. /петстотин/ лева, претърпени в периода от 04.04.2023 г. до 08.11.2023 г. в резултат на отменена като незаконосъобразна Заповед № 23-0288-000075 от 04.04.2023 г. на началника на РУ към ОДМВР В., ведно със законната лихва от 08.11.2023 г. до окончателното изплащане на сумата на обезщетението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 500.00 лв. до предявения размер от 30 000 лв.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи –В., да заплати на Т. Н. С., ЕГН [ЕГН], разноски в размер на 0.16 лв. (шестнадесет стотинки) съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи –В., да заплати на адв. И. Ю. от САК адвокатско възнаграждение в размер на 44.16 лева, съразмерно уважената част от иска, определена по реда на основание чл. чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗА, вр. чл. 7, ал. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: